

שמעון בן שטח – Shimon Ben Shatach

הרב אביעז בדנר

1. Mishnah, Avot 1:8-9	משנה, אבות א-ח-ט
<p>Yehudah ben Tabbai and Shimon ben Shatah received from them. Yehudah ben Tabbai says: Do not play the part of advocate. When the litigants are standing before you regard them both as guilty, but when they leave regard them both as innocent, once they have accepted the judgment</p> <p>Shimon ben Shatah says: Be thorough in the interrogation of witnesses, and be careful in your words, lest through them they learn to utter falsehood</p>	<p>יהודה בן טבאי ושמעון בן שטח קבלו מהם. יהודה בן טבאי אומר, אל תעש עצמך פֵּעוֹרְכֵי הַדִּינִין. וְכִשְׂיָהוּ בְּעֵלֵי דִינֵין עוֹמְדִים לְפָנֶיךָ, יְהִיוּ בְּעֵינֶיךָ כְּרָשָׁעִים. וְכִשְׁנִפְטְרִים מִלְּפָנֶיךָ, יְהִיוּ בְּעֵינֶיךָ כְּזָכָאִין, כְּשֶׁקָּבְלוּ עֲלֵיהֶם אֶת הַדִּין</p> <p>שמעון בן שטח אומר, הֲוֵי מְרַבֵּה לַחֲקוֹר אֶת הַעֲדִים, וְהֲוֵי זָהִיר בְּדַבְרֶיךָ, שֶׁמָּא מִתּוֹכָם יִלְמְדוּ לְשַׁקֵּר</p>

2. Babylonian Talmud, Sanhedrin 19A	בבלי, סנהדרין דף יט.
<p>Because of an incident which happened with a slave of King Jannai who killed a man. Simeon b. Shetah said to the Sages: 'Set your eyes boldly upon him and let us judge him.' So, they sent the King word, saying: 'Your slave has killed a man.' Thereupon he sent him to them [to be tried]. But they again sent him a message 'Thou too must come here, for the Torah says, if warning has been given to its owners, [teaching], that the owner of the ox must come and stand by his ox.' The king accordingly came and sat down. Then Simeon b. Shetah said: 'Stand on thy feet, King Jannai, and let the witnesses testify against thee; yet it is not before us that thou standest, but before Him who spoke and the world came into being, as it is written, then both the men between whom the controversy is, shall stand etc.' 'I shall not act in accordance with what thou sayest, but in accordance with what thy colleagues say,' he answered. [Simeon] then turned first to the right and then to the left, but they all, [for fear of the King], looked down at the ground. Then said Simeon b. Shetah unto them: 'Are ye wrapped in thoughts? Let the Master of thoughts [God] come and call you to account!' Instantly, Gabriel came and smote them to the ground, and they died.</p>	<p>משום מעשה שהיה דעבדיה דינאי מלכא קטל נפשא אמר להו שמעון בן שטח לחכמים תנו עיניכם בו ונדוננו שלחו ליה עבדך קטל נפשא שדריה להו שלחו לִי תא אנת נמי להכא והועד בבעליו אמרה תורה יבא בעל השור ויעמוד על שורו אתא ויתיב א"ל שמעון בן שטח ינאי המלך עמוד על רגליך ויעידו בך ולא לפנינו אתה עומד אלא לפני מי שאמר והיה העולם אתה עומד שנאמר ועמדו שני האנשים אשר להם הריב וגו' אמר לו לא כשתאמר אתה אלא כמה שיאמרו חבריך נפנה לימינו כבשו פניהם בקרקע נפנה לשמאלו וכבשו פניהם בקרקע אמר להו שמעון בן שטח בעלי מחשבות אתם יבא בעל מחשבות ויפרע מכם מיד בא גבריאל וחבטן בקרקע ומתו</p>

3. Josephus Flavius, Antiquities of the Jews 14:9
<p>4. Upon Hyrcanus hearing this, he complied with them. The mothers also of those that had been slain by Herod raised his indignation; for those women continued every day in the temple, persuading the king and the people that Herod might undergo a trial before the Sanhedrim for what he had done. Hyrcanus was so moved by these complaints, that he summoned Herod to come to his trial for what was charged upon him. Accordingly he came; but his father had persuaded him to come not like a private man, but with a guard, for the security of his person; and that when he had settled the affairs of Galilee in the best manner he could for his own advantage, he should come to his trial, but still with a body of men sufficient for his security on his journey, yet so that he should not come with so great a force as might look like terrifying Hyrcanus, but still such a one as might not expose him naked and unguarded [to his enemies.] However, Sextus Caesar, president of Syria, wrote to Hyrcanus, and desired him to clear Herod, and dismiss him at his trial, and threatened him beforehand if he did not do</p>

it. Which epistle of his was the occasion of Hyrcanus delivering Herod from suffering any harm from the Sanhedrim, for he loved him as his own son. But when Herod stood before the Sanhedrim, with his body of men about him, he afrighted them all, and no one of his former accusers durst after that bring any charge against him, but there was a deep silence, and nobody knew what was to be done. When affairs stood thus, one whose name was Sameas, a righteous man he was, and for that reason above all fear, rose up, and said, "O you that are assessors with me, and O thou that art our king, I neither have ever myself known such a case, nor do I suppose that any one of you can name its parallel, that one who is called to take his trial by us ever stood in such a manner before us; but every one, whosoever he be, that comes to be tried by this Sanhedrim, presents himself in a submissive manner, and like one that is in fear of himself, and that endeavors to move us to compassion, with his hair dishevelled, and in a black and mourning garment: but this admirable man Herod, who is accused of murder, and called to answer so heavy an accusation, stands here clothed in purple, and with the hair of his head finely trimmed, and with his armed men about him, that if we shall condemn him by our law, he may slay us, and by overbearing justice may himself escape death. Yet do not I make this complaint against Herod himself; he is to be sure more concerned for himself than for the laws; but my complaint is against yourselves, and your king, who gave him a license so to do. However, take you notice, that God is great, and that this very man, whom you are going to absolve and dismiss, for the sake of Hyrcanus, will one day punish both you and your king himself also." Nor did Sameas mistake in any part of this prediction; for when Herod had received the kingdom, he slew all the members of this Sanhedrim, and Hyrcanus himself also, excepting Sameas, for he had a great honor for him on account of his righteousness, and because, when the city was afterward besieged by Herod and Sosius, he persuaded the people to admit Herod into it; and told them that for their sins they would not be able to escape his hands: - which things will be related by us in their proper places.

4. Babylonian Talmud, Ketubot 82B	בבלי כתובות דף פב: (ירושלמי כתובות ח:יא)
<p>Rab Judah stated: At first they used to give merely a written undertaking in respect of [the kethubah of] a virgin for two hundred zuz and in respect of that of a widow for a maneh, and consequently they grew old and could not take any wives, when Simeon b. Shetah took the initiative and ordained that all the property of a husband is pledged for the kethubah of his wife.</p> <p>So it was also taught elsewhere: At first they used to give merely a written undertaking in respect of [the kethubah of] a virgin for two hundred zuz and in respect of that of a widow for a maneh, and consequently they grew old and could not take any wives. It was then ordained that the amount of the kethubah was to be deposited in the wife's father's house. At any time, however, when the husband was angry with her he used to tell her, 'Go to your kethubah'. It was ordained, therefore, that the amount of the kethubah was to be deposited in the house of her father-in-law. Wealthy women converted it into silver, or gold baskets, while poor women converted it into brass tubs. Still, whenever the husband had occasion to be angry with his wife he would say to her, 'Take your kethubah and go'. It was then that Simeon b. Shetah ordained that the husband must insert the pledging clause, 'All my property is mortgaged to your kethubah'.</p>	<p>אמר רב יהודה בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מזקינין ולא היו נושאים נשים עד שבא שמעון בן שטח ותיקן כל נכסיו אחראין לכתובתה:</p> <p>תניא נמי הכי בראשונה היו כותבין לבתולה מאתים ולאמנה מנה והיו מזקינין ולא היו נושאים נשים התקינו שיהיו מניחין אותה בבית אביה ועדיין כשהוא כועס עליה אומר לה לכי אצל כתובתיך התקינו שיהיו מניחין אותה בבית חמיה עשירות עושות אותה קלתות של כסף ושל זהב עניות היו עושות אותה עביט של מימי רגלים ועדיין כשכועס עליה אומר לה טלי כתובתיך וצאי עד שבא שמעון בן שטח ותיקן שיהא כותב לה כל נכסיו אחראין לכתובתה:</p>

<p>5. Babylonian Talmud, Makot 5B</p>	<p>בבלי מכות דף ה: (תוספתא סנהדרין ו:ו)</p>
<p>It has been taught: R. Judah b. Tabbari said: 'May I [never] see consolation [of Israel] if I did not have one zomemim-witness done to death to disabuse the mind of the Sadducees, who used to say that zomemim [found guilty] were put to death only after the [falsely] accused person had [actually] been executed.' Said Simeon b. Shetah to him: 'May I [never] see consolation [of Israel] if you have not shed innocent blood because the Sages declared that witnesses found to be zomemim are not put to death until both have been proved as such, and are not [juridically] flogged until both have been proved as such.' Forthwith did Judah b. Tabbari take upon himself a resolve never to deliver a decision save in the presence of Simeon b. Shetah. And all through his [remaining] days, Judah b. Tabbari used to go and prostrate himself on the grave of that [slain] witness, and his voice would be heard and people thought that it was the voice of the slain man; but he would tell them, 'It is my voice! You will be convinced when on the morrow of this man's [his own] death his voice will be heard no more'.</p>	<p>תניא אמר רבי יהודה בן טבאי אראה בנחמה אם לא הרגתי עד זומם להוציא מלבן של צדוקים שהיו אומרים אין העדים זוממין נהרגין עד שיהרג הנדון אמר לו שמעון בן שטח אראה בנחמה אם לא שפכת דם נקי שהרי אמרו חכמים אין העדים זוממין נהרגין עד שיזומו שניהם ואין לוקין עד שיזומו שניהם מיד קבל עליו ר' יהודה בן טבאי שאינו מורה הוראה אלא לפני שמעון בן שטח וכל ימיו של ר' יהודה בן טבאי היה משתטח על קברו של אותו העד והיה קולו נשמע וכסבורין העם לומר קולו של הרוג אמר קולי שלי הוא תדעו למחר הוא מת אין קולו נשמע</p>

<p>6. Babylonian Talmud, Shvuot 34A</p>	<p>בבלי, שבועות דף לד. (תוספתא סנהדרין ח:ב)</p>
<p>We learnt, R. Simeon b. Shetah said; May I not see the consolation [of Zion] if I did not see a man running after his neighbour into a ruin, and I ran after him, and found him with a sword in his hand with the blood dripping, and the victim writhing in agony. I said to him: 'Wicked one! Who killed this man? I or you? But what can I do, since your blood is not given into my hand, for Scripture says: At the mouth of two witnesses, or three witnesses, shall he that is to die be put to death. But the Omnipresent will exact retribution from you!' It is said, they had not yet moved from there, when a serpent bit him, and he died</p>	<p>דתניא אר"ש בן שטח אראה בנחמה אם לא ראיתי אחד שרץ אחר חבירו לחורבה ורצתי אחריו ומצאתי סייף בידו ודם מטפטף והרוג מפרפר אמרתי לו רשע מי הרגו לזה או אני או אתה אבל מה אעשה שאין דמך מסור בידי שהרי אמרה תורה על פי שנים עדים או שלשה עדים יומת המת אלא המקום יפרע ממך אמרו לא זזו משם עד שנשכו נחש ומת</p>

<p>(תרגום לעברית)</p>	<p>7. ירושלמי, בבא מציעא ב:ה</p>
<p>שמעון בן שטח היה סוחר בפשתן, אמרו לו תלמידיו: רבי, הנח מזה ואנו לוקחים לך חמור ולא תהא מתיגע הרבה. הלכו ולקחו לו חמור מישמעאלי. היתה מרגלית תלויה בו. באו ואמרו לו: מעכשיו שוב אין אתה צריך להתיגע. אמר להם: למה? אמרו לו לקחנו לך חמור מישמעאלי ותלויה בו מרגלית. אמר להם: וידע בה בעליה? אמרו לו: לאו. אמר להם: לכו והחזירוה לו. לא כן אמר רב הונא ביבי בר גוזלון בשם רב, השיבו לפני רבי: אפילו לדברי מי שאמר: גזלו של נכרי אסור - הרי הכל מודים שאבדתו מותרת! מה אתם סבורים, שמעון בן שטח ברברי היה? מבקש היה שמעון בן שטח לשמוע 'ברוך א-להי היהודים' משכר כל העולם הזה.</p>	<p>שמעון בן שטח הוה עסיק בהדא כיתנא אמרין ליה תלמידיו ר' ארפי מינד ואנן זבינן לך חדא חמר ולית את לעי סוגין. אזלון זבנין ליה חדא חמר מחד סירקאי ותלי ביה חדא מרגלי. אתון לגביי אמרין ליה מן כדון לית את צריי לעי תובן. אמ' לון למה? אמרין ליי זבנינן לך חד חמר מחד סירקיי וותלי ביה חדא מרגלי. אמר לון וידע בה מרה. אמרין ליה לא. אי' לון איזל חזר. לא כן אמר רב הונא ביבי בר גוזלון בשם רב התיבון קומי רבי אפילו כמאן דמר גזילו של גוי אסור כל עמא מודיי שאבידתו מותרת. מה אתון סברין שמעון בן שטח ברברון הוה בעי הוה שמעון בן שטח משמ' בריך א-לההון דיהודאי מאגר כל הדין עלמא.</p>

8. Devarim Rabbah 3	דברים רבה פרשה ג'
<p>מעשה ברבי שמעון בן שטח שלקח חמור אחד מישמעאלי אחד הלכו תלמידיו ומצאו בו אבן אחת טובה תלויה לו בצוארו אמרו לו רבי (משלי י) "ברכת ה' היא תעשיר" א"ל ר"ש בן שטח חמור לקחתי אבן טובה לא לקחתי הלך והחזירה לאותו ישמעאלי וקרא עליו אותו ישמעאל ברוך ה' א-להי שמעון בן שטח</p>	

לקריאה נוספת:

מרדכי מרגליות, **אנציקלופדיה לחכמי התלמוד והגאונים**, עמודים 346-348
 אהרון היימאן, **ספר תולדות תנאים ואמוראים**, חלק ג' 1216-1212
 הרב בני לאו, **חכמים כרך א'**, עמודים 122-136